

அத்துறைகளின் மாப்பிள்ளைமார்களுக்கும் பற்றோர்களுக்கும் மணப்பெண் வீட்டை ரத்தம் வர கறப்பதற்கான வாய்ப்பும் கட்டியது. தங்கம் ஒரு சமீபிப்பு என்ற நடுத்தர வர்க்க மனோபாவத்தைக் கடந்து, அது இப்போது அந்தஸ்தின் அடையாளமாகி விட்டது.

நகை நுகர்வின் அதிகரிப்பு, அதன் உருவாக்க முறையில் மாற்றத்தைத் தோற்றுவித்தது. இதன் விளைவாக அத்தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த தொழிலாளர்களிடையேயும் தொண்ணூறுகளின் இறுதியிலிருந்து பெரும் மாற்றங்கள் உருவாகத் துவங்கின.

நகைத் தொழில் அதிகமாக நடந்து வந்த காலத்தில் தொண்ணூறுகளின் இறுதியில் நகைப் பட்டரத்தைத் தொழிலாளிகள் பலர் தற்காலகால சலுகை கொண்டார்கள். முன்னொரு காலத்தில் 'ஜே ஜே' என்று நகைப் பட்டரத்தை நடந்து வந்த சலுகை வன் வீதி, குரம்பர் வீதி போன்ற பகுதிகள் எழுவா விழுந்த வீடுகள் போன்று ஆனது. 98ல் இருந்து இரண்டாயிரத்திரண்டாம் ஆண்டுக்குள், நான்கே ஆண்டுகளில் சுமார் 300 நகைத் தொழிலாளிகளுக்கும் மறைபட்டோர், நகையைக் கழுவப்பயன்படும் சயனத்தைத் தின்று தற்காலகால சலுகை கொண்டார்கள்.

முப்பதாயிரம் பேர்களுக்கு மலே ஈடுபட்டிருந்த நகைத் தொழிலில் இருந்து இருபதாயிரம் பேர் காணாமல் போயினர். 2002 வாக்கில் வறும் பத்தாயிரம் பேர் தான் ஈடுபட்டிருந்தனர். இந்த வீழ்ச்சி 98க்குப் பின்னர் தான் உணரப்பட்டது என்ற போதிலும், வீழ்ச்சிக் கான விதை அதற்கும் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே தீவப்பட்டது.

ஐக்கிய நாடுகளின் மனித உரிமைகள் குழுவின் அறிக்கை !

1991இல் என்.ஆர்.ஐ இந்தியர்கள் இந்தியாவாக்குள் தங்கம் கொண்டு வருவதில் இருந்த கட்டுப்பாடு தளர்த்தப்பட்டது. மலே தங்கம் இறக்குமதி செய்வதில் இருந்த மற்ற கட்டுப்பாடுகளும் தளர்த்தப்பட்டன. 1990ல் இருந்து 1998 காலகட்டம் வரை தங்கத்தின் தவேை ஆண்டுக்கு 15 சதவீதமாக வளர்ச்சியுற்றது. இது அதே காலகட்டத்தில் வளர்ந்த மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியை விட, எண்ணை, சர்க்கரை உள்ளிட்ட மற்ற பொருட்களுக்கான தவேை அதிகரித்த விகிதத்தை விட, உலகளவில் தங்கத்தின் தவேை அதிகரித்த விகிதம் மிகவும் அதிகமாகும்.

இப்படி வளர்ச்சியை உள்நுழைந்த தங்கம், நகை உருவாக்கத் தொழிலில் மாற்றத்தைக் கோருகிறது. அதே காலகட்டத்தில் சிறிய அளவிலான நகைக் கடகைக்குப் போட்டியாக

இந்த நிறுற்றாண்டின் துவக்க ஆண்டுகளில் பரவலாக சிறிய யூனிட்களில் நவீன இயந்திரங்கள் இடம்பெறத் துவங்கின. இதற்கிடையில் பாரம்பரிய நகைத் தொழிலாளர்கள் புகிய தொழில்நுட்பங்களான அரிநுது வலைசை சந்தையின் போட்டியில் தங்களான

தகவல்கள் தரும் கொள்கை எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளை சங்கிலித் தொடர் நகை
மாளிகைகள் தொடர்ந்து திட்டமிட்ட ரீதியில் ஒழித்துக் கட்டின.

ஓரளவுக்கு நவீன நகை மாளிகைகளின் தாக்குதலை சமாளித்து குற்றயிரும் குலையை
உயிரும் மிஞ்சிய நகைப் பட்டறைகள் பெரும் நகைக் கடகைகளுக்கு குற்றைத் தகவல்கு
வலையை செய்து தரும் யுனிட்டாகளாக மாறிப்போயின. மொத்தமாக அவர்களின்
வாபிக்கையாளர் அடித்தளமே ஆட்டம் கண்டு நொறுங்கிப் போனது. சிறுபட்டறைகளிடம்
மிச்சம் மீதியிருந்த சூயசேச்சைத் தன்மையையும் முற்றாக ஒழிந்து முழுக்க முழுக்க
பெரிய நகைமாளிகைகளை அண்டியிருக்கும் அத்துக் கலிகளாக முழுமையாக
மாறிப்போயினர். சிறு பட்டறை முதலாளிகள் எல்லாம் வலையை எடுத்துச் செய்யும்
ஏஜெண்டுகளாக மாற்றம் பெற்றனர்.

இந்தக் காலகட்டத்திற்குப் பின் ஓரே நகையை ஓரே பட்டறையில் தயாரிக்கும் பாணிக்கு
முற்றுப்புள்ளி விழுந்தது. ஓர் நகையில் பல்வற்றை அம்சங்களை வெவ்வேறு
பட்டறைகளில் தயாரித்து பின்னர் இன்னொரு பட்டறையில் இணைத்துக் கொள்வது
என்ற பாணி உருவெடுத்தது. நாடெங்கும் பரவிக் கிடந்த தங்கநகைத் தொழிலாளர்கள்
தமது சொந்த ஊர்களில் இருந்து ஓர்சில நகரங்களில் வந்து குவிந்தனர். புகழ் பெற்ற
ஜெய் பிர் மாடல், பெங்காலி மாடல், கரேள காசு மாடல், மாங்கா மாடல் நகைகள்
கோவையில் இருந்து தயாராகிறது என்ற செய்தியின் பின்னே உள்ள நிதர்சனம்
என்னவென்றால், ஆயிரக்கணக்கான கரேள நகைத் தொழிலாளர்களும், பெங்காலித்
தொழிலாளர்களும் கோவையில் வந்து குவிந்துள்ளனர் என்பதாகும்.

ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச் சபை

இப்படி பல்வற்றை மாநிலங்களில் இருந்து இறக்குமதி செய்ப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கு
சம்பளம் என்பது நிரந்தரமானதல்ல மின்னிலிருந்து நாலாயிரத்துக்குச் சம்பளம்
இருக்கும் மற்றபடி இன்செண்டிவ் அடிப்படையில் தான் வலையை செய்கிறார்கள்.
அதாவது இத்தனை கிராம் ஆபரண உற்பத்திக்கு இத்தனை இன்செண்டிவ் எனும்
அடிப்படையில். கோவை நகரம் என்பது சின்னையை ஒப்பிடும் போது அதிகம் செலவு
பிபிக்கும் நகரம். எத்தனை சிக்கனமாக வாழக்கை நடத்தினாலும் கட்ட நாலாயிரம் என்பது
மாதத்தின் இருபதாவது நாளிலேயே தீர்ந்து போகும். எனவே இன்செண்டிவ் தான்
தாக்குப் பிடிப்பதற்கும் ஊருக்கு ஏதோ கொஞ்சம் பணம் அனுப்புவதற்கும்
இருக்கும் ஓரே வழி.

இந்தப் பட்டறைகளில் நவீன முதலாளித்துவ பாணியிலான உற்பத்தி முறை பழைய
நிலபிரபுத்துவ பாணி உறவுகளோடு கைகோர்த்துக் கொண்டு, தொழிலாளிகளை

கசக்கிப் பிழிகிறது. அதாவது, 8 மணி நேரம் அல்லது குறிப்பிட்ட நேர அளவிலான வேலை என்று கிடையாது; நிலையான சம்பளமும் கிடையாது. மாறாக அட்சய திரிதியை, தீ பாவளி, முகூர்த்த தினங்கள் போன்ற எப்போது பரபரப்பான விற்பனை நடப்பதென்ற நாள்கள் வருகிறதோ அப்போது பெரு நகைக்கடகைகள் தங்கக் கட்டிகளை இது போன்ற பட்டறைகளுக்குக் கொடுத்து நகையாக வாங்குவார்கள்.

அந்த சமயத்தில் மட்டும் ஊழியர்களை கசக்கிப் பிழிவது; அதுவும் இரண்டு அல்லது மூன்று நாட்கள் தங்காமலும், இடையில் பட்டறையை விட்டு வளியேற தடை விதிப்பதும் (தங்கத் துணுக்குகளை நக இடக்கூகளில் மறைத்து எடுத்துச் சென்று விடுவார்கள் என்ற சந்தேகத்தில்) கழிவறை வரையில் கண்காணிப்பதும் என்று குறைந்த பட்ச மனிதாபிமானம் கட்டக் கூடாதுவதில்லை. தொழிலாளிகளும் அந்த நாட்களில் சம்பாதித்தால் தான் உண்டு. சீ சன் அல்லாத நாட்களில் சம்பளம் கிடையாது.

இப்படிப்பட்ட பட்டறைகள் பொதுவில் காற்றோட்டம் இல்லாமலும் அடைசலாகவும் தான் இருக்கும். தப்பித் தவறிக் கூட தங்கத் துள்கள் பட்டறை முதலாளிகளுக்குத் தெரியாமல் வளியேறுவதைத் தடுப்பதற்கே இந்த ஏற்பாடு. தொடர்ந்து உட்கார்ந்தே வேலை செய்வதால் மூலவியாதி, மூதுகுவலி, தங்கம் உருவாகுவதில் பயன்படுத்தப்படும் கெமிக் கல்களின் விளைவாய் ஆஸ்துமா போன்ற உபாதைகளோடு தான் பெரும் பாலான நகைத் தொழிலாளிகள் தமது வாழ்வை கழிக்க வேண்டியுள்ளது. சிறிய பட்டறைகளில் தொழிலாளர்களைப் பணிக் கு அமர்த்தியிருந்தாலும் அவர்களோடு சேர்ந்து சிறு முதலாளிகளும் வேலை செய்கிறார்கள்.

முதலாளித்துவ பாணி இயந்திர உற்பத்தியாய் இருப்பதால் பால்ஸ் ஒரு பட்டறை, மோதிரம் ஒரு பட்டறை, கம்மலுக்கு ஒரு பட்டறை, கல்பதிக் க, கம்பி நீட்ட என்று உதிரி உதிரியாகத் தயாராகி, கட்சியில் ஒரு பட்டறையில் இணைக்கப்படுகிறது. இதன் உடன் விளைவாக ஒரு நகைத் தொழிலாளிக் கு முழுமையான ஒரு ஆபரணத்தை உருவாக்கும் நுட்பம் தெரிந்திருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாது போகிறது.

பிசனைகளை உருவாக்க பட்டையை பதிப்பு, கம்பியீட்டர் வடிவமைப்புக்கான பதிப்பு என்று ஏற்பட்டதால் பாரம்பரிய தொழில் நுட்ப அறிவு முழுமையாக நிராகரிக்கப்பட்டு கிட்டத்தட்ட அழியும் தருவாயில் உள்ளது. முழுமையான ஆபரண உருவாக்கத் திறனும் நுட்பமும் கொண்ட தொழிலாளி வறும் கம்பி இழக்கும் வேலையோ கல்பதிக் கும் வேலையோ செய்யும் படிக் கு நிர்பந்திக் கப்படுகிறார். வேறு எந்த வழியும் இல்லாத நிலையில் குறைக்கலிக் கு இது போன்ற பட்டறையில் தொழிலாளியாய் வேலைக்கூச் செல்கிறார்.

